

Estimat Ramon

V I E N A
E D I C I O N S

Comiat

JOAN COTRINA, JUNY DE 2020

Camí dels 90 anys, esbatussada de sentiments contradictoris afloren entre els records viscuts. Llogaters que som d'aquest camí de la vida, allargassat per a uns, escarransit per a d'altres (déu-n'hi-do, la nostra estada!), el teu comiat em neguiteja molt.

Estudiós de mena, vas captar que la cultura feia més lliures les persones, i això t'abocava a la tolerància, també a l'estimació i a la llibertat. De caràcters oposats, tu amarat de poesia i de la bellesa de les nostres paraules, vas posar tota l'atenció per proclamar-les; jo, estoic de sempre, admirava el teu clam però l'aparcava.

Totes aquestes desavinences, en comptes de separar-nos ens van unir més, bé prou que ho saps. En soc ben ignorant, però pensava que hi ha un gen d'afinitat familiar que és superior entre germans que entre pares i fills. Reies! Quan et deia que sentir-se estimat és molt gratificant però que estimar és el sùmmum, enteníem aleshores que un romàntic i un estoic poden congeniar sense haver d'abdicar creences.

*Primera comunió dels germans
Joan i Ramon Cotrina, 1942.*

Sovint, comentaves que, de jove, tenies moltes coses a dir però que no sabies com dir-les, i que ara, de vell, sabies com dir-les però no tenies res a dir, i et dedicaves a veure passar el temps. Això no era del tot veritat; l'amor a la nostra Terra, als mots, a la llibertat i a la justícia era sempre ben present en totes les trobades amb els teus companys i amics.

Poc amant d'honors, avui hi haurà un obligat somriure d'agraïment per a tots els teus amics i persones que festegen la teva trajectòria cultural.

Demà és a tocar, ens veurem per abraçar-nos.

Adeu